

Ennio, el maestro

Títol original: *Ennio: The Maestro* **Direcció i guió:** Giuseppe Tornatore **País:** Itàlia
Durada: 156 min **Any:** 2021 **Gènere:** Documental **Interpretació:** Documental,
 intervencions de: Ennio Morricone, Quentin Tarantino, Clint Eastwood, Oliver Stone,
 Hans Zimmer, John Williams, Wong Kar-Wai, Barry Levinson, Dario Argento, Bernat
 Bertolucci, Quincy Jones, Giuseppe Tornatore **Música:** Ennio Morricone **Fotografia:**
 Giancarlo Leggeri, Fabio Zamarion **Distribuidora:** Karma Films **Estrena a Espanya:**
 13/05/2022
Pendent de qualificació
Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Documental dirigit pel cineasta Giuseppe Tornatore sobre la vida de l'icònic compositor de bandes sonores cinematogràfiques Ennio Morricone. L'artista va fer peces per a diferents gèneres del cinema com: l'*spaghetti western*, amb cintes de Clint Eastwood, per a cintes de terror com *La cosa* o per a la mítica *Cinema Paradiso*. Al llarg del documental apareixen els testimonis de grans estrelles de Hollywood com Quentin Tarantino, Oliver Stone, Hans Zimmer o John Williams, entre d'altres. (Sensacine)

CRÍTICA

13/09/2021 - VENÈCIA 2021: L'homenatge de Giuseppe Tornatore a Morricone és gegantí i ocasionalment esgotador, i suposa un excepcional viatge musical

El primer fotograma de l'homenatge de **Giuseppe Tornatore** al geni **Ennio Morricone**, titulat **Ennio** i estrenat en competició al 78è Festival Internacional de Cinema de Venècia, mostra un metrònom que mesura la vida. Aquest truc, vist en molts documentals musicals, no és original ni tampoc és la denominació de "geni". Encara que, en els propers 168 minuts, un pot viure amb això.

Adreçar-se a ell com a "mestre". Abstenir-se de l'expressió "spaghetti western". Aquestes eren dues del (ehem!) grapat d'instruccions dirigides als pocs escollits per entrevistar Ennio Morricone. Serien rebuts al palau renaixentista on vivia, a un pas de la Piazza Venezia, al cor de Roma, envoltat de la cacofonia del trànsit. En aquest oasi senyorial, va crear les seves pròpies cacofonies, principalment per al cinema. Va gravar bandes sonores durant set dècades per a pel·lícules com *El bueno, el feo y el malo*, *Danger: Diabolik*, *Una lagartija con piel de mujer*, *1900*, *Días del cielo*, *La misión*, *Érase una vez en América*, *Los Intocables de Eliot Ness*, *Los Odiosos Ocho* i altres 400 o 500 més. L'última, *La correspondencia*, va ser dirigida per Giuseppe Tornatore, que, després de 13 pel·lícules amb música de Morricone, donaria al mestre una tasca més: rebre'l a casa seva, gravar-lo parlant d'ell mateix i de la seva feina. Això constitueix la base d'**Ennio**, un gran tapís, amb abundants fragments de so i de pel·lícules que et porten per un viatge musical, que alguns diran al mateix nivell de Mozart i Verdi, "però a la seva pròpia època", com diu una persona en el documental.

Hi apareixen col·laboradors, col·legues i admiradors, entre d'altres, **Clint Eastwood**, **Quentin Tarantino**, **Oliver Stone**, **Roland Joffé**, **David Putnam**, **Terrence Malick** (en un fragment sonor), **Wong Kar-Wai** (un dels productors del documental), **Dario Argento**, **Marco Bellocchio** i **Bernardo Bertolucci** del món del cinema. Del costat de la música, hi intervenen **Joan Baez**, **John Williams**, **Hans Zimmer**, **Bruce Springsteen**, **Pat Metheny** i **Quincy Jones**. Alguns, com Metheny, que a més de la seva carrera com a guitarrista de jazz també fa bandes sonores, ofereix reflexions interessants, mentre que d'altres hi afegeixen poc més que la repetició de la paraula que comença per "g". Lamentablement, no hi apareixen Burt Bacharach, la trajectòria musical del qual pot ser la més semblant a la de Morricone (i viceversa), així com el seu company més icònic, el difunt Sergio Leone.

Sent una pel·lícula italiana sobre un artista italià, hi apareixen molts compatriotes, entre ells cantants de pop com **Edoardo Gattolusso**, els èxits del qual a principis dels anys 60 com "Abbronzatissima" i "Guarda come dondolo" van mostrar arranjaments innovadors a Morricone. Durant aquesta multitud d'elogis, que pot resultar esgotadora, el mestre roman còmodament assegut a la seva butaca preferida al palau renaixentista, on tranquil·lament i amb molt bona memòria, repassa l'exquisida minúcia de les seves composicions, taral·lejant i descrivint la seva trajectòria a través d'un excepcional tresor ocult. "No he conegut mai ningú a qui no li agradi la seva música", diu Eastwood. Sí, un pot viure amb la paraula que comença per "g".

Jan Lumholdt – Cineuropa